

Educația divină a lui Moise în pustiu și învățămintele ei pentru viața creștină

Educația divină a lui Moise în pustiu și învățămintele ei pentru viața creștină

Domnul l-a condus cu îndurare, înțelepciune și credincioșie pe Moise, scumpul Lui slujitor, departe de ochii și gândurile oamenilor, pentru ca El să-l pregătească cu propria Sa mână. Moise avea nevoie de aceasta, în adevăr, el petrecuse mulți ani în casa lui faraon și, în timpul șederii lui acolo, a fost instruit în școli înalte. Totuși, acestea n-au fost nimic când comparăm cu timpul petrecut de el în pustiu. Șederea lui în Egipt poate a fost valoroasă, dar cea ulterioară a fost indispensabilă.

Nimic nu ne poate pregăti pentru o posibilă comuniune cu Dumnezeu, decât instruirea și disciplina din școala Sa. Toată înțelepciunea egiptenilor nu l-ar fi calificat pe Moise pentru viitorul său drum în viață. El ar fi putut urma cel mai strălucit curs prin școlile și colegiile Egiptului. Ar fi putut să fi ieșit din ele încărcat de onoruri literare, cu multe cunoștințe omenești și cu o inimă plină de mândrie și încredere în sine. Totuși, el a trebuit să învețe alfabetul în școala lui Dumnezeu.

Numai înțelepciunea și învățătura omenească, oricât de valoroase ar fi ele, nu pot niciodată să formeze un slujitor al lui Dumnezeu, nici să-l înzestreze pentru nici un domeniu al slujbei divine. Asemenea lucruri pot să califice natura umană ca să joace un rol important înaintea lumii, dar omul pe care Dumnezeu îl folosește trebuie să fie dotat cu calități extrem de diferite, care nu pot fi însușite decât în sfânta retragere a prezenței lui Dumnezeu.

Fără pregătirea și disciplina Lui tainice vom rămâne neroditori, superficiali și teoretici. Un om care se aventurează într-o lucrare publică înainte de a fi avut o formație spirituală într-o legătură intimă cu Dumnezeu este ca o corabie care și-a descărcat balastul și care va fi, fără îndoială, răsturnată la prima briză mai puternică. Dimpotrivă, există o adâncime, o soliditate și o fermitate decurgând din trecerea prin școala lui Dumnezeu în care se formează caracterul unui adevărat și efectiv slujitor al lui Dumnezeu.

De aceea, când îl găsim pe Moise la vârsta de patruzeci de ani, despărțit de toată demnitatea și splendoarea curții imperiale, pentru a petrece patruzeci de ani în anonimatul pustiei, noi avem un puternic temei să așteptăm un curs remarcabil de slujire și nu suntem dezamăgiți.

Omul pe care-l educă Dumnezeu este educat și nu altul. Nu stă la îndemâna omului să pregătească un instrument pentru slujba lui Dumnezeu. Mâna omului n-ar putea niciodată să modeleze „un vas care să fie de folos stăpânului său”. Cel care trebuie să folosească vasul numai El singur poate să-l pregătească; și noi avem înainte un frumos model al felului Său de pregătire.

În Geneza 46.34 citim că „toți păstorii sunt o urâciune pentru egipteni”; și totuși Moise, care a fost „învățat în toată înțelepciunea egiptenilor”, este transferat de la curtea egipteană pe culmea unui munte ca să mâne o turmă de oi și să fie educat pentru slujba lui Dumnezeu. Desigur, aceasta n-a fost maniera omului sau modelul firesc al lucrurilor. Carnea și sângele n-ar putea înțelege aceasta.

Am putea să ne gândim că educația lui Moise a fost încheiată când el devenise licențiat al înțelepciunii Egiptului și că se putea bucura de rarele avantaje pe care o viață de curte imperială le permitea. Ne-am fi așteptat ca să găsim la un om atât de favorizat nu numai o pregătire solidă și variată, ci și un excelent rafinament care l-ar fi făcut apt pentru orice sferă de acțiune la care ar fi fost chemat.

Dar a vedea un astfel de om, cu o poziție socială atât de înaltă, chemat să îngrijească de oi pe spinarea unui munte, este ceva cu totul inacceptabil pentru gândirea și simțirea umană.

Această nouă poziție umilă a lui Moise așază în prosternare, în praf, toată mândria și gloria omului. Ea declară simplu că toate condițiile de confort ale acestei lumi sunt de mică valoare în fața criteriilor de estimație divină; da, nu numai în ochii Domnului, ci și în ochii tuturor celor care au învățat în școala Sa.

Este o mare diferență între educația omenească și cea divină! Prima are ca efect rafinarea și preamărirea naturii sau a firii umane. Cea din urmă începe cu distrugerea și punerea ei deoparte.

„Omul natural nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, deoarece sunt nebunie pentru el; și nu le poate cunoaște, pentru că ele se judecă spiritual” (1 Corinteni 2.14). Puteți să educați „omul natural” cât doriți, dar nu-l puteți face „om spiritual”.

„Ce este născut din carne este carne, și ce este născut din Duh este duh” (Ioan 3.6). Dacă vreodată, un „om natural”, educat, ar fi putut să aibă succes în lucrarea lui Dumnezeu, Moise ar fi putut conta pe el și pe educația lui, pentru că era tare în cuvânt și în faptă, dar el încă a trebuit să învețe ceva în spatele deșertului Sinai, pe care niciodată școlile din Egipt n-ar fi putut să-l învețe.

Pavel a învățat mai mult în Arabia decât la picioarele lui Gamaliei. Nici un om nu poate să te învețe ca Dumnezeu; și toți cei care vor învăța de la El trebuie să fie singuri cu Dumnezeu. În pustiu te va învăța Dumnezeu.

Poate dovedim în propria noastră adâncă experiență, adevăratul sens al pustiei - acel loc sfânt, unde natura este redusă la pulbere sau țărână, iar Dumnezeu este singurul glorificat. Acolo oamenii și lucrurile, lumea și eul, împrejurările și influențele lor, sunt toate apreciate la justa lor valoare. Acolo, și numai acolo, vom găsi un cântar divin, cu care să cântărim totul dinăuntrul nostru și toate din jur. Acolo nu sunt culori false, nu ne putem împăna cu penele altuia și acolo nu sunt pretenții goale. Vrajmașul sufletului nu poate polei cu aur nisipul pustiei. Acolo totul este realitate.

Inima care s-a regăsit pe ea însăși în prezența lui Dumnezeu, în „spatele pustului”, are gânduri drepte despre toate lucrurile. Ea este educată departe de influența captivantă a planurilor acestei lumi. Larma și zgomotul, agitația și confuzia din Egipt nu ajung la urechea ta în acest loc retras. Falimentul din lumea monetară și comercială nu se aude acolo; geamătul ambiției nu este înălțat acolo; laurii veștejiți ai acestei lumi nu ispitesc acolo; setea după aur nu se simte acolo; acolo ochiul niciodată nu este întunecat de poftă, nici inima umflată de mândrie. Aplauzele lumii nu înveselesc și nici dezaprobarea oamenilor nu întristează acolo. Într-un cuvânt, totul este dat la o parte, afară de liniștea și lumina divină.

Acolo numai glasul lui Dumnezeu este auzit, lumina Lui umple de bucurie, gândurile Lui sunt primite. Acesta este locul la care toți trebuie să meargă ca să fie educați pentru lucrarea lui Dumnezeu; și acolo toți trebuie să rămână, dacă vor succes în lucrare. Ce bine ar fi dacă toți care se oferă să slujească în public pentru Dumnezeu ar fi cunoscut mai mult despre ce înseamnă a trăi în atmosfera acestui loc! Noi ar trebui deci să avem mult mai puține încercări plictisitoare de lucrare, ci cu mult mai mult o slujire eficace, care-L onorează pe Domnul Hristos.

Acum să ne întrebăm: ce a văzut Moise și ce a auzit în acel loc singuratic din pustiu? Vom afla învățând lecțiile primite de la Dumnezeu, care sunt cu mult mai presus de cele ale măștrilor talentați ai Egiptului. Aceasta poate părea în ochii rațiunii umane o ciudată pierdere de timp pentru un om ca Moise, ca să petreacă patruzeci de ani fără să facă nimic altceva decât să pască puține oi în pustiu.

Dar el a fost acolo cu Dumnezeu și timpul pe care l-a petrecut astfel nu este niciodată pierdut. Este bine să ne amintim că acolo este mult mai mult. Un om care totdeauna face ceva va fi apt să facă „prea mult”. Un asemenea om are nevoie să cugete la cuvintele atât de practice ale Slujitorului desăvârșit, Domnul Isus Hristos. „El îmi trezește în fiecare dimineață, El îmi trezește urechea să ascult cum ascultă niște ucenici” (Isaia 50.4).

Nimic nu poate fi mai interesant sau mai instructiv decât modul în care Domnului (Iehova) l-a plăcut să Se descopere pe El Însuși lui Moise. El era gata să-i încredințeze împuternicirea să conducă poporul Său din Egipt pentru ca ei să poată fi adunarea Lui și locuința Lui în pustiu și în țara Canaanului; și locul din care El vorbește este un rug arzând. Acesta este un simbol solemn și frumos al lui Iehova locuind în mijlocul aleșilor Lui și adunării răscumpărate! „Dumnezeul nostru este un foc mistuitor” (Evrei 12.29), nu ca să ne nimicească, ci să ardă totul din noi care este împotriva sfințeniei Sale și care este distructiv pentru adevărata și permanenta noastră fericire.

„Mărturiile Tale sunt foarte sigure. Sfințenia își are locul în casa Ta, Doamne, zile îndelungate” (Psalmul 93.5). Efectul moral al sfințeniei divine va fi întotdeauna asemănător cu ceea ce produce în cazul lui Moise: „Nu te apropia de locul acesta; scoate-ți încălțămintele din picioare, căci locul pe care calci este un pământ sfânt” (Exod 3.5).

Locul prezenței lui Dumnezeu este sfânt și poate fi călcat numai cu picioarele descălțate. Dumnezeu, locuind în mijlocul poporului Său, comunică un caracter de sfințenie adunării, care este baza oricărei afecțiuni și oricărei lucrări sfinte. Caracterul locului de locuit ia pecetea Celui care ocupă acest loc.

Aplicația acestui fapt la Biserică (Adunare), care este acum locuința lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt, este de supremă importanță practică. Este adevărat că Dumnezeu prin Duhul Sfânt locuiește în fiecare mădular individual al Adunării și, prin aceasta, comunică un caracter de sfințenie fiecăruia în parte; tot atât de adevărat este că El locuiește în Adunare și de aici rezultă că Adunarea trebuie să fie sfântă.

Centrul în jurul căruia mădulele sunt adunate este nimic mai puțin decât Persoana Domnului Hristos viu, biruitor și proslăvit. Energia prin care credincioșii sunt adunați este nimic mai puțin decât Duhul Sfânt al lui Dumnezeu. Și Domnul Dumnezeu atotputernic locuiește în ei și umblă (trăiește) în ei.

Acest fapt fiind măreția sfântă ce aparține locuinței lui Dumnezeu, este evident că nimic necurat fie în învățătură, fie în practică, nu trebuie să fie tolerat. Oricine a fost afectat de ceva care întinează cugetul ar trebui să simtă solemnitatea acelui cuvânt: „Dacă cineva distruge templul lui Dumnezeu, pe acela îl va distruge Dumnezeu” (1 Corinteni 3.17).

Aceste cuvinte sunt serioase pentru fiecare mădular al Adunării lui Dumnezeu, pentru fiecare piatră vie din templul Lui sfânt. Toți să învățăm să pășim în curțile Domnului cu picioarele descălțate.

Fiecare slujitor devotat este format în imediata prezență a lui Dumnezeu, cu toată sfințenia și harul ei; el este chemat să fie sfânt și binevoitor, să fie oglindirea harului și sfințeniei caracterului divin. Și ca să fie așa, el ar trebui să pornească nu numai din prezența lui Dumnezeu, dar să și rămână acolo în duh. Acesta este adevăratul secret al slujbei eficace.

Ca un copil să iau seama la ce vei zice Tu: „Mergi înainte și lucrează cât este încă ziua. Dar niciodată să nu părăsești adăpostul Meu dulce!”

Numai omul spiritual poate înțelege sensul a două lucruri: „pornește și împlinește” și „niciodată să nu te lași”. Pentru ca să acționez pentru Dumnezeu în afară, eu trebuie să fiu cu El înăuntrul meu, trebuie să fiu în sanctuarul tainic al prezenței Lui, altfel voi ajunge la un total eșec.

Foarte mulți se dau bătuți la acest punct. Este cel mai mare pericol posibil a ieși afară din solemnitatea și liniștea sufletească a prezenței divine și din emoția slujirii active în mijlocul zarvei legăturii cu oamenii. Trebuie să ne ferim de aceste lucruri. Dacă pierdem acel ton sfânt al duhului care este exprimat în „picioarele descălțate”, lucrarea noastră va deveni foarte repede monotona și nefolositoare.

Dacă eu îmi permit ca lucrarea mea să ajungă între mâna mea și Stăpânul, va fi de mică valoare. Noi putem să slujim efectiv Domnului Hristos numai dacă ne bucurăm cu adevărat de El.

Când inima rămâne sub puternicele Lui atracții, mâinile îndeplinesc cea mai plăcută slujbă pentru Numele Său. Nimeni nu poate sluji lui Hristos cu ungere, proștejime și putere pentru alții, dacă nu s-a hrănit cu Hristos în taina propriului său suflet.

În adevăr, el poate să prezinte o predică, să facă o lectură, să rostească rugăciuni, să scrie o carte și să treacă prin toată rutina slujbei văzute și încă să nu slujească lui Hristos. Omul care îl va prezenta pe Hristos altora trebuie să fie ocupat cu Hristos pentru el însuși.

Fericit este omul care slujește astfel, oricare ar fi succesul său sau primirea lucrării sale. Chiar dacă slujba lui nu va reuși să atragă atenția, să aibă influență sau să producă rezultate vizibile, el are refugiul său dulce și partea lui statornică în Hristos, de care nimic nu-l poate lipsi.

Pe de altă parte, omul care se hrănește numai cu roadele lucrării, care-și găsește plăcerea în satisfacția pe care aceasta o aduce sau în atenția și interesul pe care această lucrare o impune este numai ca o conductă care duce apă la alții și reține pentru el numai rugina. Aceasta este cea mai deplorabilă situație și totuși o realitate tristă pentru fiecare slujitor care este ocupat mai mult cu lucrarea lui și cu rezultatele ei decât cu Stăpânul și gloria Sa.

Aceasta este o treabă care cere cea mai severă judecată de sine. Inima este înșelătoare și vrăjmașul este iscusit. Este foarte necesar să ascultăm îndemnul: „Fiți treji și vegheați!” (1 Petru 5.8). Când sufletul este treaz ca să fie conștient de diferitele și multiplele pericole care îl înconjoară, slujitorul este în stare să înțeleagă nevoia de a fi mai mult timp singur cu Dumnezeu: acolo este în siguranță și fericit. Când începem, continuăm și sfârșim lucrarea noastră la picioarele Stăpânului, aceasta este cea mai eficientă și fructuoasă lucrare, pe care El poate să pună pecetea Lui.

Este minunat să vezi cum inima omenească „raționează” și întreabă când ascultarea fără ezitare este cea datorată lui Dumnezeu; și încă mai minunat este harul care poartă toate „rațiunile” și răspunsurile la toate întrebările. Fiecare întrebare pare totuși că reușește să obțină o nouă trăsătură a harului divin.

„Și Dumnezeu a zis lui Moise: „EU SUNT CEL CE SUNT”. Și a adăugat: „ Vei răspunde copiilor lui Israel astfel: „ Cel ce Se numește EU SUNT m-a trimis la voi” (Exod 3.14). Titlul pe care Dumnezeu Și-L dă Lui însuși este unul de o minunată semnificație. Urmărind în Scriptură felurilele nume pe care Dumnezeu le ia, le aflăm intim legate de diverse nevoi ale acelorora cu care El a fost în legătură.

clickbible.org